

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/21/2016
Identifikačné číslo spisu:	7113200902
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7113200902.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: DoMo - GLASS s.r.o., Mičinská cesta 9, Banská Bystrica, IČO: 31 585 451, právne zastúpenému: Advokátska kancelária Patajová Pataj s.r.o., J. Chalupku 8, Banská Bystrica, proti žalovanému: ISOSTAV ABOVIA s.r.o., Mlynská 28, Košice, IČO: 47 253 312, predtým HRÁČ s.r.o., Slovenskej jednoty 33, Košice, IČO: 36 215 775, zastúpený Mgr. Patrikom Pavelkom, ul. Hencovská 1868/40, 093 02 Hencovce, o zaplatenie 1.562,26 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I, pod sp. zn. 26Cb/17/2013, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. augusta 2015, č. k. 4Cob 35/2015-205, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného sa o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške 95,71 eur na účet právneho zástupcu žalobcu.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I rozsudkom z 26. septembra 2014, č. k. 26Cb 17/2013-173, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.562,26 eur, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.562,26 eur od 29. decembra 2011 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 0,035% denne zo sumy 1.562,26 eur od 29. decembra 2011 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Štátu priznal náhradu trov konania vo výške 122,92 eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Košice I do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 106,50 eur, za preddavok na trovy znaleckého dokazovania vo výške 50,00 eur a za právne zastúpenie vo výške 1.976,82 eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť právnomu zástupcovi žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa v tomto konaní domáha zaplatenia 1.562,26 eur s príslušenstvom za neuhradenú časť ceny diela - zhotovenie skleneného priečelia predajne presne špecifikovaného v cenovej ponuke, ktorá tvorí neoddeliteľnú prílohu zmluvy o dielo z 11. októbra 2011. Žalovaný odmietol uplatnenú pohľadávku žalobcovi uhradiť a v konaní sa bránil tým, že 8.

novembra 2011 došlo k ukončeniu montáže diela zo strany žalobcu a pri preberaní skleneného priečelia boli na priečeli zistené závažné nedostatky, pre ktoré odmietol žalovaný dielo prevziať (do protokolu výslovne uviedol dôvod - chýbajúce dorazy a nebezpečne prehnuté kalené sklo). Žalovaný namietal, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že 29. novembra 2011 boli zo strany žalobcu odstránené všetky zistené nedostatky, pretože boli nainštalované iba dorazy na zabezpečenie otvárania dverí na 90 stupňov, avšak nebola odstránená najzávažnejšia vada a to nebezpečné prehnutie skla na dodanom priečeli. Žalovaný tvrdil, že akosť diela musí spĺňať požiadavky slovenských technických noriem podľa § 759 Obchodného zákonníka, čo predmetné prehnuté sklo nespĺňa. Tvrdil, že predmetné sklo bolo osadené v nájomnej jednotke „HRÁČ“ v obchodnom centre Aupark Košice a žalovaný odmietol 8. novembra 2011 pri preberacom konaní toto dielo prevziať a zistené vady reklamoval u žalobcu bezodkladne po ich zistení, pretože tieto vady podstatným spôsobom porušujú zmluvu a hrozí nebezpečenstvo, že pri užívaní takéhoto priečelia by mohla vzniknúť škoda a to oddialením otvorenia tejto nájomnej jednotky. Žalobca v konaní tvrdil, že predmetné dielo spĺňa požiadavky slovenskej technickej normy STN EN 12150-1, ktorá uvádza maximálne hodnoty celkového a miestneho prehnutia kalného skla a pri rozmeroch predmetného skla je maximálna vertikálna hodnota prehnutia 12,93 mm.

Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie a zistil, že 11. októbra 2011 účastníci konania uzatvorili zmluvu o dielo č. 29-6-11-5, predmetom ktorej bola dodávka a montáž skleneného priečelia podľa cenovej ponuky, ktorá bola prílohou zmluvy. Na základe tejto zmluvy žalovaný ako zhotoviteľ mal ukončiť montáž skleneného priečelia do 31. októbra 2011 a žalobca mal uhradiť zálohovú faktúru do 10. októbra 2011, cena diela bola dohodnutá vo výške 4.468,55 eur + DPH. Cenová ponuka, ktorá bola súčasťou zmluvy neobsahovala aj dodanie dorazov, ktorých dodávku žalovaný reklamoval v nepodpísanom protokole o odovzdaní a prevzatí diela. Zo zhodného tvrdenia účastníkov konania, aj z protokolu o odovzdaní a prevzatí diela z 8. novembra 2011 mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalovaný tento protokol nepodpísal, v závere protokolu je uvedený dôvod nepodpisania a to, že priečelie je namontované, je funkčné, ale žalovaný reklamuje prehnuté pravé dvere a dorazy na 90 stupňov. Tento protokol za žalovaného podpísal JUDr. Z. a v závere protokolu o odovzdaní a prevzatí uviedol, že montáž priečelia je vykonaná, ale zistené závady bránia plnej funkčnosti a sú prekážkou pri kolaudácii nájomnej jednotky a dielo bude prevzaté po odstránení nedostatkov brániacich riadnemu užívaniu. Žalobca oznámil žalovanému e-mailom z 8. decembra 2011, že dňa 29. novembra 2011 na predmetnom diele domontoval podlahové dorazy 2 ks a tento e-mail žalobca považoval za oznámenie o odovzdaní diela podľa čl. III bod 3 zmluvy o dielo. Zo zhodného tvrdenia účastníkov konania vyplýva, že z fakturovanej ceny diela 1.562,26 eur po odrátaní uhradenej zálohy 3.800,00 eur, fakturovanú sumu podľa faktúry č. 2011110273 z 21. decembra 2011 mal žalovaný uhradiť v lehote splatnosti 28. december 2011. Vypočutý svedok L. Z. - zamestnanec žalobcu ako vedúci realizácie stavieb uviedol, že bol prítomný pri zameraní predmetného priestoru v prevádzkovej jednotke a zúčastnil sa na technickom kreslení diela a po zameraní krivosti presklených dverí zistil, že sklo spĺňa technické normy a priečelie prevádzky, na ktorom boli osadené predmetné presklené dvere bolo funkčné. Uviedol, že čím je sklo väčšie a vyššie, tým viac sa ohne. Svedok R. L. Y. - zamestnanec spoločnosť KONTIKY Slovakia s.r.o. ako prevádzkový manažér v spoločnosti HRÁČ uviedol, že spolu s V. Z. bol zodpovedný za žalovaného za otvorenie predajne HRÁČ v Auparku v Košiciach, zúčastnil sa 8. novembra 2011 pri preberaní diela, pri ktorom boli zistené nedostatky - chýbali dorazy a dvere boli ohnuté. Preto V. Z. odmietol v preberacom protokole za žalovaného prevziať dielo až do odstránenia týchto nedostatkov. Žalobca sa zaviazal, že tieto vady odstráni.

Pretože v konaní bolo potrebné odborné posúdenie diela súd prvého stupňa vo veci ustanovil znalca R. Dušana Nemeša. Zo znaleckého posudku znalca Ing. Dušana Nemeša č. 46/2014 z 30. mája 2014 vyplýva, že ohnutie presklenia reklamovaných dverí je v súlade so slovenskou technickou normou - STN EN 12150-1, pretože v strednej časti pravých dverí je ohnutie skla 4 mm, pričom technická norma pripúšťa ohnutie 7,76 mm a ohnutie skla v strednej časti ľavých dverí znalec nezistil. Žalobca vo vyjadrení k znaleckému posudku uviedol, že znalec potvrdil, že dielo bolo riadne odovzdané žalovanému už 8. novembra 2011, žalovaný vo vyjadrení k znaleckému posudku uviedol, že berie na vedomie závery znaleckého posudku a trvá na tom, že objednané dielo mu bolo dodané s vadami, poukázal, že na priečeli prevádzky sa jedná minimálne o vady estetického charakteru a za dodanie takéhoto vadného diela

prináleží žalovanému podľa § 436 ods. 1 Obchodného zákonníka primeraná zľava z kúpnej ceny. Znalecký posudok hodnotí iba aktuálny stav priečelia a nie stav kedy žalobca dielo dokončil, pri dokončení diela bolo prehnutie skla väčšie. Ďalej žalovaný na pojednávaní 26. septembra 2014 namietal, že dielo bolo dodané oneskorene, nie vinou žalovaného a opätovne poukázal na to, že na predmetnom sklenom priečeli prevádzky existujú vady estetického charakteru, za čo prináleží žalovanému zľava z ceny.

Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa ust. § 536 a § 537 Obchodného zákonníka, ktoré upravujú zmluvu o dielo, ďalej podľa ust. § 546 Obchodného zákonníka o povinnosti uhradiť cenu diela a ust. § 554, § 555, § 560, § 562, § 564, § 436, § 437 Obchodného zákonníka, ktoré upravujú vady diela.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predmetné dielo bolo 8. novembra 2011 vykonané riadne, bez väd, odovzdané žalovanému, aj keď žalovaný odmietol podpísať preberací protokol. Zo záverov vykonaného znaleckého dokazovania vyplýva, že dielo bolo vykonané v súlade so zmluvou za splnenia podmienok stanovených slovenskou technickou normou č. STN EN 12150-1. Požiadavka na splnenie určitých estetických vlastností skleneného priečelia nebola súčasťou zmluvy o dielo uzatvorenej medzi účastníkmi konania, preto súd prvého stupňa považoval námietky žalovaného o estetických vadách diela za účelové, nepreukázané a neopodstatnené. Chýbajúce dorazy, na ktoré poukázal žalovaný v preberacom protokole boli objednané až 8. novembra 2011 a žalovaný ich 29. novembra 2011 namontoval bez požiadavky na ich zaplatenie, čo žalobca zdôvodnil tým, že sa jednalo o kompenzáciu za oneskorené dodanie diela. Súd prvého stupňa preto žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie neuhradenej časti ceny diela 1.562,26 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania 9 % ročne z tejto sumy od nasledujúceho dňa po splatnosti faktúry 29. novembra 2011 do zaplatenia a taktiež na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty vo výške 0,035 % denne z tejto sumy od 29. decembra 2011 podľa § 544 a § 545 Občianskeho zákonníka. Zmluvná pokuta bola medzi účastníkmi konania dohodnutá v článku VI bod 6.5 písm. b) zmluvy o dielo a jej výške vzhľadom na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti nie je neprimeraná.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 148 ods. 1 O. s. p. a štátu priznal náhradu trov konania od neúspešného žalovaného a o trovách konania medzi účastníkmi konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a neúspešného žalovaného zaviazal nahradiť úspešnému žalobcovi trovy konania.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 4Cob 35/2015-205 z 19. augusta 2015 napadnutý rozsudok potvrdil. Druhým výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania - trovy právneho zastúpenia 95,71 eur na účet právneho zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku odvolací súd poukázal na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. pričom konštatoval správnosť napadnutého rozsudku a jeho odôvodnenia v napadnutej časti a v celom rozsahu sa s ním stotožnil.

Odvolací súd poukázal na ust. § 120 ods. 1 a § 132 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že súd prvého stupňa, z toho čo vyšlo v konaní najavo, vyvodil správne skutkové a právne závery a vo veci správne rozhodol.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalovaného v odvolaní, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Súd prvého stupňa vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie na posúdenie, či dielo pri preberaní 8. novembra 2011 malo skutočne také vady, ktoré žalovaný reklamoval pri tomto preberaní a to - prehnutie pravých dverí a dorazy na 90 stupňov. Odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil z obsahu písomnej zmluvy o dielo z 11. októbra 2011, ktorú účastníci konania uzatvorili a uzatvorenie ktorej ani žalovaný nenamietal (preto je bezvýznamné, ak žalobca v žalobe uviedol nesprávne číslo predmetnej zmluvy o dielo číslo 26-9-11-5, ak skutočne zmluva o dielo mala číslo 29-6-11-5), že dorazy na dverách neboli predmetom zmluvy o dielo a teda ani neboli započítané do dohodnutej ceny diela 4.468,55 eur + DPH, zaplatenia ktorej sa žalobca domáha v tomto konaní. Na posúdenie, či dohodnuté dielo malo jedinu

reklamovanú vadu - prehnutie pravých dverí, súd prvého stupňa správne nariadil vykonať znalecké dokazovanie. Zo záverov znaleckého posudku súdneho znalca Ing. Dušana Nemeša jednoznačne vyplýva, že ohnutie dverí pri rozmere skla 2585 mm je dovolené maximálne 7,76 mm, čo je viac ako bolo namerané prehnutie predmetného skla v jeho strednej časti - 4 mm. Súd prvého stupňa vo veci preto pri rozhodovaní správne vychádzal zo záverov tohto znaleckého posudku, pretože žalovaný ani nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie na posúdenie dôvodnosti, alebo nedôvodnosti prehnutia skla. Súd prvého stupňa preto správne túto vadu diela neužal. Ďalšie vady, na ktoré žalovaný poukázal neskôr v priebehu konania aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, že ohnutie dverí predstavuje estetickú vadu, nemohol odvolací súd považovať za dôvodné tvrdenie. Ak ide o dielo, ktoré má spĺňať určité technické normy a dielo tieto technické normy spĺňa, nemôže byť dielom vadným. Estetická stránka diela, ktoré má spĺňať technické normy, teda presné parametre určené technickou normou, nie je určujúcou vlastnosťou diela. Ak žalovaný trval na určitom špecifickom, estetickom prevedení diela, mal to osobitne dohodnúť so žalovaným, resp. mal zvoliť dielo - dvere do predajne v takom prevedení, kde by vlastnosti dverí neboli určované technickou normou č. STN EN 12150-1 o skle v stavebníctve, tepelne tvrdenom sódoapenatokrémicitom bezpečnostnom skle, ak táto technická norma umožňovala ohnutie sklenených dverí tak veľkého rozsahu a predmetné dvere mali ohnutie v dovolenom rozsahu. Žalovaný preto nedôvodne nezaplatil žalobcovi časť ceny diela pre toto ohnutie dverí.

Odvolací súd z uvedených dôvodov považoval za nedôvodné aj ďalšie tvrdenie žalovaného v odvolaní, že žalovaný je doposiaľ v omeškaní s odovzdaním diela, pretože v konaní bolo preukázané, že dielo bolo odovzdané bez väd 8. novembra 2011 a preto žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi neuhradenú časť diela, vrátane úrokov z omeškania a dohodnutej zmluvnej pokuty, tak ako o tom správne rozhodol súd prvého stupňa.

O trovách tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi v tomto konaní priznal náhradu trov odvolacieho konania 95,71 eur.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob 35/2015-205 z 19. augusta 2015 podal dovolanie žalovaný. Predmetné dovolanie podal z dôvodu, že konaním súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

V súvislosti s tvrdením, že žalovanému bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), žalovaný poukázal na čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý aj citoval.

V ďalšej časti dovolania sa žalovaný bližšie venoval nesprávnomu právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom. Poukázal pritom na ust. § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, § 548, § 436 a § 437 ods. 1 Obchodného zákonníka. V závere dodal, že žalobca nesplnil záväzok včas z dôvodu, že samotné zhotovenie diela malo jediný a zásadný determinant, ktorým bolo oznámenie dátumu odovzdania diela, aby sa žalovaný mohol na realizovanie odovzdania diela aj náležite pripraviť.

Žalovaný v dovolaní navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvého stupňa v plnom rozsahu zrušil a vec vrátil na príslušný súd prvého stupňa.

K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, podľa ktorého rozsudok odvolacieho súdu nie je možné napadnúť dovolaním vzhľadom na ust. § 238 ods. 4 a ods. 5 O. s. p. Žalobca tiež dodal, že žalovaný ničím nepreukázal prípustnosť podania dovolania v súlade s ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. teda postup, akým súd žalovanému odňal možnosť konať pred súdom. Žalobca tiež dodal, že pokiaľ odňatie možnosti konať pred súdom spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., nesprávne právne posúdenie ako výsledok rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu predstavuje iba dôvod dovolania, nezakladá jeho prípustnosť, nemožno chápať ako dôsledok postupu súdu, ktorým by došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Žalobca tiež poukázal, že z dovolania nevyplýva, že by splnomocnenec žalovaného bol advokátom zapísaným do Zoznamu advokátov SAK, alebo že by bol jeho zamestnancom, ktorý za neho koná.

Záverom žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol a aby žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške 95,71 eur (vypracovanie vyjadrenia k dovolaniu 71,37 eur + 20 % DPH + paušálny poplatok vo výške 8,39 eur + 20 % DPH).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O. s. p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O. s. p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (viď § 237 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozhodnutiu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Podľa § 238 ods. 5 O. s. p. dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V prejednávanej veci bol návrh na začatie doručený na súd prvého stupňa 17. januára 2013. V čase podania návrhu výška minimálnej mzdy bola 337,70 eur (nariadenie vlády č. 326/2012 Z. z.). Z uvedeného je zrejmé, že výška peňažnej pohľadávky v sume 1.562,26 eur, ktorá je predmetom dovolania neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 5 O. s. p. nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník namietal alebo nie), zaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Žalovaný vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a tieto nezistil ani Najvyšší súd Slovenskej republiky.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalovaného, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich

ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Žalovaný v dovolaní bližšie nešpecifikoval, akým konaním súdu mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. a Najvyšší súd Slovenskej republiky ani nezistil, že by k takejto vade došlo a tak konštatuje, že postupom súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom.

K námietke žalovaného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia žalovaného boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Pozornosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s poukazom na ust. § 241 ods. 1 O. s. p. neušla skutočnosť, že žalovaný k podanému dovolaniu priložil plnú moc na jeho zastupovanie v dovolacom konaní udelenú Mgr. Patrikovi Pavelkovi (č.l. 213 spisu).

Ustanovenie § 241 O. s. p. upravuje povinné zastúpenie dovolateľa pre dovolacie konanie, ktoré je jeho zvláštnou podmienkou, a ktorá je odstrániteľná. Táto podmienka sa nevzťahuje len na podanie dovolania, ale na celé dovolacie konanie.

Zo spisu ako aj po lustrovaní v Zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory však nevyplýva, že by Mgr. Patrik Pavelko bol advokátom zapísaným v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory, resp. sa v spise nenachádza dôkaz preukazujúci zamestnanecký (členský) vzťah medzi žalovaným a Mgr. Patrikom Pavelkom a ani doklad o jeho právnickom vzdelaní. Podmienka povinného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní preto nie je splnená.

Vzhľadom na skutočnosť, že ani predloženie potrebných dokladov by nemalo za následok, že by dovolanie bolo prípustné, Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyzval žalovaného na odstránenie uvedeného nedostatku dovolania.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov vzniklo procesne úspešnému žalobcovi (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd mu priznal náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej pomoci, a to vypracovanie vyjadrenia žalobcu k dovolaniu žalovaného (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tieto úkony právnej pomoci určil dovolací súd podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 71,37 eur plus režijný paušál 8,39 € plus DPH 20 % 15,95 eur (§ 18 ods. 3 vyhlášky), spolu 95,71 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.